

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 427/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., PhD., B., zastúpeného advokátkou Mgr. M. L., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky prípisom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010 a postupom, ktorý predchádzal jeho vyhotoveniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B., PhD., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2010 doručená sťažnosť JUDr. M. B., PhD., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. M. L., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy prípisom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010 a postupom, ktorý predchádzal jeho vyhotoveniu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Sťažovateľ ako navrhovateľ v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8 Cbi 64/2006 podaním z 26. augusta 2010 podal podľa § 15a ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku námietku zaujatosti voči sudkyňi Krajského súdu v Bratislave JUDr. T. P. z dôvodu, že svojím nezákonným postupom a vyjadreniami v uvedenom súdnom konaní vzbudzuje dôvodné pochybnosti o svojej nezaujatosti a nestrannosti vo vzťahu k jeho osobe.

Podaním z 26. augusta 2010 sťažovateľ zároveň podal ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči uvedenej sudkyňi krajského súdu.

Dôvodom podania uvedenej námietky zaujatosti a podnetu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania bola skutočnosť, že dňa 12. augusta 2010 sa sťažovateľ pri nazeraní do súdneho spisu v uvedenej právnej veci oboznámil s vyjadrením sudkyne JUDr. T. P. k svojmu podnetu na podanie návrhu na disciplinárne konanie z 15. júna 2010 (č. l. 354). V uvedenom vyjadrení sudkyňa uviedla: „K môjmu vyjadreniu k námietke zaujatosti, v ktorom som označila vystupovanie JUDr. B. za arogantné, uvádzam, že už samotná skutočnosť, že JUDr. B. bez toho, aby oznámil súdu, že si bude pojednávanie nahrávať, svedčí o snahe JUDr. B. zdiskreditovať moju osobu“.

Dňa 26. októbra 2010 bol sťažovateľovi doručený list z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený pod č. 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010, ktorým najvyšší súd sťažovateľovi oznamuje, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodoval o námietke zaujatosti z dôvodu, že podanie žalobcu zo dňa 15. 06. 2010 nepovažoval za námietku

zaujatosti, uplatnenú účastníkom konania podľa ust. § 14 ods. 1 O. s. p., ale za okolnosť, vzťahujúcu sa k postupu sudcu podľa ust. § 14 ods. 3 O. s. p.“.

Podľa článku 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obdobne podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Uvedené ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky, Listiny základných práv a slobôd a Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznávajúce právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde v sebe zahrňajú aj právo na nestranného sudcu.

Účelom práva namietnuť zaujatosť sudcu je ochrana spravodlivého súdneho procesu (II. ÚS 80/99).

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon sudcoch a prísediacich“), sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Podľa § 30 ods. 1 prvá veta zákona o sudcoch a prísediacich, v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov.

Podľa § 30 ods. 2 písm. e) zákona o sudcoch a prísediacich, v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný najmä dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná.

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Z ustanovenia § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí nielen vtedy, ak majú pomer k veci, účastníkom alebo ich zástupcom, ale pre ich vylúčenie stačí, ak je daná pochybnosť o ich nezaujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. Ndt 58/02 zo 16. augusta 2002 uviedol, že základné princípy nezávislosti súdnictva vyjadrené v článku 141 Ústavy Slovenskej republiky a v § 1 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a v § 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov znamenajú, že súdne konanie a rozhodnutie nielenže majú byť objektívne a nestranné, ale objektívnymi a nestrannými sa majú javiť aj navonok.

Ako konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 16/00, existencia nestrannosti pre účely článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd musí byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť.

Pokiaľ ide o druhé hľadisko, musí byť určené, či, odhliadnuc od správania sudcu, existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu jeho nestrannosť spochybniť. V tomto smere môže mať dokonca určitý význam aj zdanie, pričom ide o vyjadrenie inými slovami výstižného výroku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt v. Belgicko, že „spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale musí sa tiež javiť, že je vykonávaná“. Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Podstatou je tu dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať (Ferrantelli and Santangelo v. Taliansko).

V zmysle ďalšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Belilos v. Švajčiarsko, Gregory v. Spojené kráľovstvo), aj judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie NS SR, sp. zn. Tzo V 7/2002), „medzi záruky nezávislosti súdu, ktorá je účelom zabezpečenia najmä jeho nestrannosti, patria aj záruky psychologickéj povahy, t. j. hľadisko, ako sa súd javí v očiach strán, tzv. „zdanie nezávislosti“, založené na javovej stránke veci. Súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa ako taký aj javiť v očiach strán.“.

Podľa § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Podľa § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Ako však uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 153/08), subjektívne chápanie nestrannosti je vlastne posudzovaním správania sudcu, pričom sa subjektívna nestrannosť prezumuje, až kým nie je dokázaný opak. Vzhľadom na to, že ide o správanie sudcu, nemožno z okruhu relevantných skutočností prípustných na odôvodnenie námietky zaujatosti vylúčiť paušálne všetky „postupy sudcu v konaní o prejednávanej veci“. Treba vymedziť hranicu tak, aby sa zachovala spravodlivá rovnováha medzi základným právom na súdne konanie bez zbytočných prietahov na jednej strane a právom na nestranného sudcu v rámci základného práva na súdnu ochranu na strane druhej. Len takýto výklad ustanovenia § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku možno považovať za ústavne konformný (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ako ďalej uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí, možno urobiť záver, podľa ktorého taká skutková okolnosť spočívajúca v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, ktorú treba považovať (v prípade, že by bola preukázaná) za nezákonnú, je spôsobilým skutkovým dôvodom na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku. Obdobne, skutková okolnosť spočívajúca v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, ktorú treba považovať (v prípade, ak by bola preukázaná) za prejav svojvôle z dôvodu jej nejednoznačnosti či protirečivosti z hľadiska zákona, je tiež spôsobilým skutkovým dôvodom na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 5 Občianskeho

súdneho poriadku. V konečnom dôsledku treba dospieť k záveru, že námietky nezákonného postupu sudcu v konaní o prejednávanej veci, ako aj postupu sudcu majúceho znaky svojvôle sú spôsobilými skutkovými dôvodmi na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku.

Ako vyplýva z uvedeného listu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedeného pod č. 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010, najvyšší súd sa námietkou zaujatosti sťažovateľa nezaoberal, pretože jeho podanie „zo dňa 15. 06. 2010 nepovažoval za námietku zaujatosti, uplatnenú účastníkom konania podľa ust. § 14 ods. 1 O. s. p., ale za okolnosť, vzťahujúcu sa k postupu sudcu podľa ust. § 14 ods. 3 O. s. p.“.

V prvom rade poukazujeme na skutočnosť, že predmetná námietka zaujatosti sťažovateľa nie je „zo dňa 15. 06. 2010“, ako to nesprávne uvádza najvyšší súd vo svojom oznámení, ale z 26. augusta 2010, ako to vyplýva z priloženého listinného dôkazu. V uvedenej časti je preto odôvodnenie postupu najvyššieho súdu zjavne nejasné a nezrozumiteľné, čo zakladá vadu konania, ktorá má za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.

Zjavne nejasná, nezrozumiteľná a nesprávna je aj zvyšná časť odôvodnenia postupu najvyššieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky bez akéhokoľvek odôvodnenia kvalifikoval použitie pejoratívneho výrazu „arogantné vystupovanie“ sudkyňou krajského súdu na označenie zákonného a ústavného postupu sťažovateľa „za okolnosť, vzťahujúcu sa k postupu sudcu podľa ust. § 14 ods. 3 O. s. p.“, čo možno považovať za zjavne nesprávne právne posúdenie veci, pretože vyjadrenie negatívneho vnútorného postoja sudcu k účastníkovi súdneho konania nemožno považovať za okolnosť vzťahujúcu sa k postupu sudcu.

Ako sťažovateľ uviedol v námietke zaujatosti, označenie zákonného postupu účastníka konania, ktorým realizuje svoje základné právo na prijímanie informácií, za „arogantné vystupovanie“, objektívne nedáva záruky, že v ďalšom priebehu súdneho konania bude sudca vo vzťahu k dotknutému účastníkovi konania (sťažovateľovi) postupovať a rozhodovať nezaujate a nestranne. Takéto mimoriadne neštandardné správanie sudcu zároveň znižuje dôstojnosť sudcovského stavu a podlamuje dôveru v nezávislosť a nestrannosť súdnej moci.

Ako tiež sťažovateľ uviedol, oveľa závažnejšie je vyjadrenie sudkyne v časti, v ktorej sudkyňa vyjadruje svoje obavy, že zvukový záznam vyhotovený z priebehu verejného pojednávania môže byť spôsobilý zdiskreditovať jej osobu. Už samotná skutočnosť, že sudkyňa pripúšťa možnosť svojej diskreditácie vyhotovením zvukového záznamu z priebehu súdneho pojednávania, vzbudzuje objektívne pochybnosti o jej nezaujatosti a nestrannosti v súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené vyjadrenie sudkyne krajského súdu teda existuje dôvodný predpoklad, že v prípade, ak si sťažovateľ ako účastník súdneho konania bude celkom v súlade so zákonom „bez toho, aby to oznámil súdu“ vyhotovovať zvukové záznamy aj z priebehu nasledujúcich súdnych pojednávanií, sudkyňa bude realizáciu jeho základného práva opäť (minimálne vnútorne vo svojej mysli) považovať za „arogantné vystupovanie“, čo zakladá subjektívne aj objektívne pochybnosti o jej nezaujatosti a nestrannosti v súdnom konaní voči jeho osobe.

Podľa nášho názoru, aj v prípade, ak by uvedené vyjadrenie sudkyne Krajského súdu v Bratislave bolo možné považovať za „okolnosť vzťahujúcu sa k postupu sudcu“ v zmysle § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd postupoval nesprávne, keď nerozhodol o námietke zaujatosti výlučne z dôvodu, že vyjadrenie sudkyne považuje za procesný postup sudkyne. Takýto postup najvyššieho súdu je v zjavnom rozpore s citovaným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 153/08, podľa ktorého nemožno z okruhu relevantných skutočností prípustných na odôvodnenie námietky zaujatosti vylúčiť paušálne všetky „postupy sudcu v konaní o prejednávanej veci“.

Podľa § 30 ods. 1 prvá veta zákona o sudcoch a prísediacich, v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov.

Podľa § 30 ods. 2 písm. e) zákona o sudcoch a prísediacich, v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný najmä dbať svojim správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná.

Označenie zákonného postupu účastníka konania, ktorým realizuje svoje základné právo na prijímanie informácií, za „arogantné vystupovanie“, je zjavným porušením citovaných ustanovení zákona o sudcoch a prísediacich. Uvedené vyjadrenie sudkyne

krajského súdu preto treba v zmysle cit. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 153/08) považovať za preukázanú skutkovú okolnosť spočívajúcu v nezákonnom postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, ktorá je spôsobilým skutkovým dôvodom na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo JUDr. M. B., PhD. na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2, článkom 141 ods. 1 a článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedeným pod číslom 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010 porušené bolo.

Postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený pod číslom 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť JUDr. M. B., PhD. trovy právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. M. L., advokátky, do desiatich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 27/05).

1. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že najvyšší súd prípisom sp. zn. 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010 vo vzťahu k námietke zaujatosti sťažovateľa z 15. júla 2009 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd vo svojom prípise sťažovateľovi oznámil:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodoval o námietke zaujatosti z dôvodu, že podanie žalobcu zo dňa 15. 06. 2010 nepovažoval za námietku zaujatosti, uplatnenú účastníkom konania podľa ust. § 14 ods. 1 O. s. p., ale za okolnosť, vzťahujúcu sa k postupu sudcu podľa ust. § 14 ods. 3 O. s. p.“

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal obsahom podania sťažovateľa, ktoré mu postúpil Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v súvislosti s konaním vedeným týmto súdom pod sp. zn. 8 Cbi 64/2006 ako podanie z 26. augusta 2010, ktoré sťažovateľ označil ako námietku zaujatosti.

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 14 ods. 3 OSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Krajský súd podanie sťažovateľa označené ako námietka zaujatosti postúpil na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Najvyšší súd po jej posúdení dospel k záveru, že toto podanie sa týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 OSP („dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach“).

Po posúdení obsahu podania označeného sťažovateľom v posudzovanom konaní pred všeobecnými súdmi ako námietka zaujatosti ústavný súd akceptoval záver najvyššieho súdu vyjadrený v jeho prípise z 18. októbra 2010, že v danom prípade nešlo v skutočnosti o námietku zaujatosti, ale o podanie, ktoré sa týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 OSP, aj keď považoval za potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd mal tento svoj záver aspoň stručne odôvodniť.

V okolnostiach posudzovanej veci však tento nedostatok v postupe krajského súdu ani v spojení s ďalším sťažovateľom vytýkaným nedostatkom (nesprávne uvedenie dátumu na „námietke zaujatosti“) podľa názoru ústavného súdu nespôsobujú na ústavou i dohovorom garantovaných právach sťažovateľa ujmu takej intenzity, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Rovnako tak ďalšie argumenty uvádzané sťažovateľom, ktorými kvalifikuje

odôvodnenie postupu najvyššieho súdu ako nejasné, nezrozumiteľné a nesprávne a ktoré by mali preukázať opodstatnenosť sťažnosti o namietanom porušení označených práv sťažovateľa, zjavne nemajú súvis s jednoznačným vyjadrením najvyššieho súdu v prípise sp. zn. 2 Ndob 42/2010 z 18. októbra 2010 napadnutom sťažovateľom, pretože vyjadrenie najvyššieho súdu je v danom prípise jednoznačné a zrozumiteľné, aj keď s ním sťažovateľ nesúhlasí.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Po posúdení sťažnosti a sťažovateľom predloženej spisovej dokumentácie (námietky zaujatosti, podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania a vyjadrenie sa konajúcej sudkyne k tomuto podnetu) ústavný súd dospel k záveru, že postup najvyššieho súdu pri vybavení podania sťažovateľa je ústavne udržateľný.

Ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietaný postup najvyššieho súdu bolo možné považovať za taký, ktorý by popieral zmysel práva na súdnu ochranu, pretože najvyšší súd posúdil (námietku) podanie sťažovateľa v intenciách relevantnej právnej úpravy. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že namietaným prípisom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ktoré majú povahu ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd zaručených ústavou. Uvedené ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, prípadne práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011